

- Puls?
  - Nei.
  - Pupiller?
  - Nei ...
  - Hvordan ser de ut?
  - Jeg vet ikke. Svarte.
  - Er de fiksa?
  - Fiksa?
  - Fiksert. Tømt. Døde. Få se.
  - ...
  - Jepp. Han er kald, han her. Rett ut armene hans.
  - ...
  - Hallo! Er du der?
  - Ja. Sorry. Jeg ble bare ...
  - Pass på hodet. Har du tak i armen?
  - Ja.
  - Og så beina.
  - ...
  - Der ja, hold på nakken. Det er tungt bak her.
- Har du tak?
- Ja.
  - Da løfter vi. Og én, to, tre. Sånn, ja. Der.

- Blir de alltid så tunge?
- Å, det må du venne deg til. Pumpe jern er tingen, det hjelper. Ligger han ok?
- Ser sånn ut.
- Det holder ikke. Du må sjekke etter langs kroppen.
- ...
- Ligger han ok?
- Ja.
- Fint. Da får vi ham ut.
- Hvem er dét, tror du?
- Hæ?
- Han på bildene.
- ...
- Bilder overalt, jo.
- Konsentrer deg om bæringa, du.
- Ja. Sorry.
- Støtt inn mot hofta og åpne døra.
- ...
- Sånn, ja. Bra. Vil du at jeg skal gå foran eller bak?
- ...
- Gå bak. Jeg går foran. Det er der tyngden ligger. Så støtter du opp for meg. Sånn. Klarer du å holde posisjonen til vi er nede?
- Tror det.
- ...
- Ooops! Forsiktig! Du trenger ikke å gjøre folk dauere enn de er, vet du.
- Sorry.
- Det er greit. Bare vær litt forsiktig. Eskil hadde

gitt deg opp for lengst hvis han så åssen du holder på.
Du skal være glad for at det er jeg som tar opplæringa.

– Ja.

– Ja.

– Men det *var* litt sjukt med de bildene, syns du ikke?

– Å, folk holder på med mye rart, vet du. Er ikke din jobb å skjønne alt.

– Nei da. Men du må være enig i at det var litt ...

– Jeg veit ikke, jeg. Han var vel glad i gutten, da.

tiden

Bak vinduet i det gamle hvite huset sitter Marianne. Telefonen ligger klar på kjøkkenbordet. Hun vet at hun er nødt til å ringe. Men ... hva skal hun si?

«Hei Inés, det er Marianne. Husker du den gangen for tjuetre år siden, da jeg sa til deg at ...» Nei, det går ikke. Åh. Hvorfor ble det hennes oppgave å rydde opp i dette?

Hun svelger den siste lunkne slurken med kaffe og blir sittende og se opp mot den grå himmelen. Det er en sky til venstre for pæretreet som likner på ... ja, hva er det den likner på ... en gryte med to håndtak – nei, et ansikt. Hun lukker øynene.

Da hun hørte det kraftige dunket for snart tre timer siden, visste hun med en gang hva som hadde skjedd. Hun stirret opp mot taket. Kvistene i furupanelet stirret tilbake. Der. Like over lampen. Der, noen centimeter bortenfor lampeledningen, lå han, mannen hennes. Hun ventet, lyttet etter lyder som kunne tyde på at han reiste seg. Det var stille. Hun forsøkte å få tak i hva hun følte. Sorg? Frykt? Fortvilelse? Lettelse?

Hun kjente seg bare kald på fingrene.

Hun tenkte at hun sikkert burde gjort noe tidligere.

Hun kunne spurt ham om skjelvingen, sagt at hun bekymret seg for den tunge pusten, de stadig kjøligere hendene hans. Hele han blekere, langsommere i bevegelsene, føttene tyngre og tyngre under den hengslete kroppen. Men hun hadde ikke vært bekymret. Hun hadde ikke vært redd. Hvordan kunne hun miste en som allerede hadde forsvunnet?

Katten kommer listende over gulvet og setter seg forventningsfullt ved siden av rullestolen, venter på klar-signal til å hoppe opp. Hun slår armen ut til siden.
– Hsssjt!

Den skvetter tilbake og blir gående rundt seg selv foran kjøleskapet.

– Gå DIT, sier hun og peker mot kurven.

Den jamrer og legger seg motvillig ned på gulvet. Marianne sukker. – Så får vi ringe henne, da, mumler hun og griper etter telefonen. Katten løfter hodet. **Musklene** rykker til under den sorte pelsen.

– Nei, bli der.

Hun nikker strengt. – Det må da gå an å snakke til deg uten at du skal komme løpende av den grunn.

*

Hva er det med Inés?

Hvorfor ligger hun i sengen og rister? Hvorfor gråter hun? Hvorfor sparket hun i madrassen, hvorfor klorer hun seg i ansiktet, hvorfor dunker hun hodet inn mot veggen som en gal?

Er hun gal?

Eller går det an å se for seg et punkt, en grense,

som hver og en av oss kan nå? En tilstand som gjør at veggen ikke føles hard nok, ikke gjør vondt nok, når man forsøker å overdøve en annen smerte – den som bor i tankene. Den som sitter i hjertet.

Nei! vil hun rope, men n-en vil ikke fram, den vil ikke, vil ikke fram, nå når hun endelig vil, nå når hun vil snakke, nå når hun ende– ...

Hun stopper å sparke. Slutter å dunke. Hun blir liggende og lytte til sin egen pust, ser opp i det hvite, dynen som hever seg og faller sammen, hever seg og faller sammen.

Vil hun virkelig snakke? Er det dét hun vil? Ja. Det er det hun vil.

Hun må få tak i Aleksander, må få tak i ham før noen andre gjør det, før kvinnen i telefonen ... før hun ... – Iiigh!

Hun løfter hodet fra puten.

Prøver igjen.

– Iiigh!

Hun heiser seg opp på albue, trekker i snoren, venter.

Endelig. Lyden av en dør som smeller og raske skritt bortover korridoren. Hun legger seg tilbake.

– Inés?

Ingrid bøyer seg over henne. Det brune håret faller fram over skuldrene hennes, ned mot sengen, ned mot Inés. Alt dette håret! Hun vrir på seg. Vil ikke ha hår i øynene, hår i munnen. Ingrid skynder seg å samle det i en strikk. Hun smiler. – Var det noe du ville, Inés?

Hun stryker henne over pannen, hånden er varm.

Hånden er varm, hånden er varm, hånden er ikke farlig, bare varm. Ingrid er Ingrid. Hun er ikke farlig. Ikke farlig, Ingrid er ikke farlig.

– Eeehheehoooo.

– Hva sier du, Inés?

Ingrid smiler.

– Eeehheehoooo.

Hun peker mot Ingrids brystlomme.

– Denne?

Ingrid trekker fram mobilen.

– Aaah.

– Vil du snakke i telefonen?

Inés nikker. Opp og ned, opp og ned, haken treffer brystet, opp og ned, opp og ned.

– Aaah. Aaah!

Hun feker mot Ingrid.

– Rolig nå, Inés. Rolig nå.

Ingrid legger mobilen tilbake i lommen, retter seg opp.

– Ok. Hvem er det du vil ringe?

– Ahhaa ...

– Aleksander?

Inés nikker. Opp og ned. Opp og ned. Ingrid ser lenge på henne uten å si noe. Det grønne øyet. Og det brune. Og det grønne. Og det brune og det grønne og det bru–

– Rolig, Inés.

Ingrid legger hånden mot dynen, hun klapper forsiktig. – Greit. Du skal få lov til det. Jeg skaffer deg en trådløs, og så får vi tak i ham, ikke sant?

Opp og ned. Opp og ned, opp og ned. Hvorfor

har Ingrid tårer i øynene? Det grønne øyet må ikke gråte, må ikke blande seg med det brune, de brune tårene og de grønne og –

– Hva var det hun sa til deg, Inés?

– ...

Hva hun sa? Hva stemmen sa?

Hva den fremmede sa, den fremmede, en fremmed stemme, en kvinnestemme ...

Den sa: «Er du der, Inés? Mitt navn er Marianne. Marianne Kjær. Husker du meg?»

Hva var det hun skulle huske? Det var noe med stemmen, den fremmede stemmen, en kvinnestemme, hun hadde hørt den før, den samme stemmen hadde sagt noe til henne tidligere, for lenge siden, noe hun burde huske, men hva?

«Vel. *Jeg* husker *deg*. Jeg skal være kort. Jeg trenger å få tak i sønnen din, i Aleksander. Det gjelder August. Han er død ... og ... jeg har funnet bildene. Jeg vet hva ... Nei, jeg vet ikke hva dere to ... hva dere to holdt på med ... Men ... Aleksander må i alle fall få vite det. Samme hva. Jeg vil at du –»

«Eeeeeiih!»

Hun ville ikke, hun ville ikke, hun ville ikke høre det den fremmede kvinnestemmen sa, det den minnet henne om, det den fikk henne til å huske.

I veggen med telefonen, vekk med stemmen, vekk med det den snakker om, vekk med alt sammen, det finnes ikke, det finnes ikke, det *finnes ikke!*

Ingrid lener seg fram over sengen, stryker henne over håret med den varme hånden, stryker med den varme hånden, det er bare Ingrids hånd, den er varm,

den er ikke farlig, den stryker, den er bare varm, den er ikke ...

– Kjære, kjære Inés, hva var det hun sa til deg? Damen som ringte, hva var det hun ville snakke om?

– Eeeeeiiih!

Ingrid holder henne nede, hun må ta det rolig, hun må slappe av.

– Du er nødt til å fortelle meg det, Inés, jeg må vite hvem hun er. Hun kan ikke ringe hit og gjøre deg så opprørt, og så tro hun slipper unna med det.

– ...

Fram og tilbake. Venstre, høyre, venstre, høyre.

– Inés ...

Fram og tilbake, fortere, fram og tilbake, venstre, høyre, taket beveger seg, fortere, venstre, høyre, lampen svinger, venstre, høyre, venstre, høyre ...

– Nei vel.

Ingrid sukker tungt. Hun tar med seg glasset fra nattbordet og fyller det med vann fra springen. Hun er tilbake. Setter fra seg glasset og glatter på den lille hvite duken.

– Jeg skulle visst ikke latt deg få snakke med henne, skulle jeg vel?

Inés ser opp mot taket. Det er noe der oppe som ... er det en edderkopp, eller er det en ...

– Hoooh.

– Jo?

Opp og ned. Haken mot brystet, haken ut i rommet, opp og ned.

– Nei, jeg skulle ikke det. Jeg har ikke sett deg sånn som dette på lenge. Så ... redd.

Ingrid stryker henne forsiktig på kinnet.
– Nå går jeg ut. Når jeg kommer tilbake, har jeg med en telefon til deg.
Ryggen hennes forsvinner ut døren.

Inés stirrer mot skapet.

Der inne, der inne, der inne, derinnederinnederinneder– ...

Der inne er ordene og setningene. Der inne er tankene og historien, den er hennes, det er ingen andre som skal lese, hvis de ikke har fått beskjed, hvis de ikke har fått ... Der inne, i dagbøkene, har hun skrevet med blå skrift, det om Johannes, om at han fant henne i det andre landet, det varme landet, like etter at hun mistet moren og faren og lillebroren i flyet som styrtet. Det står om at han liknet på faren hennes, at han tok henne med til farens land, at han hadde det samme språket – ord og setninger som gjorde henne trygg. Det står om barna de drømte om å få, om huset de skulle bo i, om livet de skulle dele. Om at de jobbet og spiste og snakket og drømte. Det står om den veldig sterke følelsen, nesten en visshet, om at dette var for fint til å vare. Hun måtte passe på. Han, Johannes, var den eneste hun hadde, *det* eneste hun hadde, hun måtte aldri miste ham. Så hvorfor, hvorfor mistet hun ham? Det står om at hun mistet ham. Johannes, åh, Johannes.

Alt har en slutt, alt kan mistes. Det som står skrevet, skal skje. Hvis jeg skriver at jeg mister ham, mister jeg ham. Derfor må jeg skrive på en annen måte, jeg

må bestemme hva som skal skje: Nå kan det begynne.
NÅ KAN ALT BEGYNNE.

Den blå skriften forteller om hvordan alt sluttet. Den forteller om de to bilene som kolliderte inn i hverandre den kvelden. Om hodet til Johannes, om at det falt over mot henne, nakken slapp som om han sov. Nesten som om han bare hvilte kinnet mot skulderen hennes, nesten som om ...

Det er ikke det at hun ikke husker. Det som står skrevet, har skjedd. Det som har skjedd, er sant. Det som er sant, må fortelles. Stemmen i telefonen kan ikke snakke alene. Stemmen som sa at hun måtte få tak i Aleksander, får ikke, kan ikke, *må ikke* snakke alene, den sier ikke de riktige tingene, den sier –

Nei! Den må ikke snakke. Det er den blå skriften som vet. Det er den blå skriften som må snakke.

Den blå skriften forteller om det fremmede ansiktet i *parken* utenfor sykehuset, om hendene som liknet på hendene til Johannes, om stemmen som spurte om de skulle treffes igjen. Den blå skriften forteller om barnet hun fikk; det kunne være Johannes' barn, det er ingen som hadde trengt å si noe.

Ingen hadde trengt å ringe.

Der inne. Der inne i skapet. Der inne. Å Aleksander, å Aleksander, han får ikke, han kan ikke, å, han må ikke snakke med stemmen, han må komme hit og snakke med *henne*, det er dét han må, han må ikke gjøre noe annet, han må ikke snakke med fremmede, med fremmede kvinner, han må ikke tro alt han hører,

han må komme hit og sitte ved sengen, her, eller der borte, han må snakke med *henne*, bare med henne, og hun må vise dem til ham, bøkene, få ham til å bla i dem, han trenger ikke den andre historien, han trenger *denne* historien, hennes historie, det som er sant, det som skjedde. Å!

Hun kaster hodet over mot den andre siden, graver seg ned i puten, men stemmen fra røret vil ikke gi seg, den snakker i ørene hennes, sprenger i hodet hennes, den sier de samme tingene om og om igjen: «Du må gi meg nummeret til sønnen din, til sønnen *hans*, du må gi meg nummeret til Aleksander.» Stemmen snakker og snakker, men det den sier er ikke mulig, *det er ikke mulig!*

Lyden av raske skritt på gangen gjør henne roligere, lyden av raske skritt betyr at Ingrid er på vei tilbake, hun snur seg mot skapet igjen.

Der inne.

Hun må ringe ham. Det er ikke farlig, *han* er ikke farlig, hun må se ansiktet hans ved sengen, han må se ... Det er ikke farlig, hun har ikke gjort noe galt, må bare vise ham den blå skriften, ordene som er sannheten, der inne. Derinnderinnderinnderi- ...